

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobkyně: **S. P.**, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 12. 2010, čj. CPR-6368-1/ČJ-2010-9CPR-C235,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 3. 12. 2010, čj. CPR-6368-1/ČJ-2010-9CPR-C235, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2 000 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 29. 3. 2010, čj. CPPL-5165-1/ČJ-2010-034064-PP1, Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie Plzeň, Oddělení povolování pobytu Plzeň, podle § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. k) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nevyhověla žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání a dlouhodobý pobyt jí neprodloužila; žalobkyně se totiž již na počátku pobytu odhlásila z Okresní správy sociálního zabezpečení (OSSZ), tj. pozastavila svou samostatně výdělečnou činnost. Teprve dne 22. 2. 2010 oznámila žalobkyně OSSZ zahájení samostatné výdělečné činnosti zpětně ke dni 1. 3. 2008. Z toho je zřejmé, že žalobkyně neplnila účel pobytu, což správní orgán shledal jako závažnou překážku pro prodloužení pobytu.

Odvolání žalobkyně Policie České republiky, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 3. 12. 2010, čj. CPR-6368-1/ČJ-2010-9CPR-C235, zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Správní orgán I. stupně nepochybil; vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Jelikož žalobkyně úmyslně obcházela zákon, má správní orgán za to, že si byla vědoma následků svého jednání, a tudíž i jeho dopadu do soukromého a rodinného života.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobkyně uvedla, že žalovaná pochybila, neboť rozšířila svou pravomoc a bez zákonného podkladu žalobkyni odmítla prodloužit povolení k pobytu. Řetězec ustanovení uvedený v napadeném rozhodnutí nevede k aplikaci § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, dle něhož žalobkyni nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt. Důvodem neudělení víza je zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území; právní termín závažná překážka je předmětem správního uvážení. Ze strany žalobkyně nedošlo k porušení právních předpisů v takové míře, které by odůvodňovaly aplikaci citovaného ustanovení. Žalovaná odůvodňuje své rozhodnutí ustanovením § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, které se však na daný případ nevztahuje. Z rozhodnutí není zřejmé, kterou z podmínek pro udělení víza žalobkyně přestala splňovat.

Žalobkyně dále namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí. Závěr správních orgánů o účelovosti zpětného doplacení pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti žalobkyni nemá opodstatnění plynoucí ze zjištěného skutkového stavu, a představuje tak nepřijatelnou libovůli. Žalobkyně se z evidence OSSZ odhlásila z důvodu nedostatečné informovanosti – domnívala se, že v počátcích podnikání hradit pojistné nemusí. Správní orgán se měl s namítanou dobrou vírou žalobkyně vypořádat. Žalobkyně poukázala na princip legitimního očekávání a ustálené správní praxe, neboť zmíněný postup, tzn. zpětné doplacení pojistného, byl policií dlouhodobě tolerován. Na základě toho, že žalobkyně OSSZ neoznámila zahájení výkonu samostatné výdělečné činnosti a pojistné zpětně doplatila, není možné učinit závěr o tom, že žalobkyně nepodnikala a neplnila účel pobytu. Žalobkyně trvá na tom, že soustavně podniká po celou dobu svého pobytu v České republice.

Napadené rozhodnutí nesplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.), a je proto nepřezkoumatelné. Odůvodnění postrádá kritéria, dle nichž správní orgán zhodnotil chování žalobkyně jako natolik závažné, aby bránilo prodloužení povolení k pobytu. Rozhodnutí není přiměřené z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně; argumentace žalované ohledně přiměřenosti tohoto zásahu je nepřijatelná. Žalobkyně proto navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě odkázala na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, obsah správního spisu a zopakovala argumenty v napadeném rozhodnutí. Dále uvedla, že ustanovení § 56 lze aplikovat jak na situaci první žádosti o pobyt, tak také v případě jeho následného prodloužení, což vyplývá z logiky věci i ze zákona. Žalovaná navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba je důvodná.

Novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. došlo s účinností od 1. 1. 2011 ke změně věcné příslušnosti ve věcech povolení k dlouhodobému pobytu. Namísto Policie České republiky, oblastních ředitelství služby cizinecké policie je k řízení v prvním stupni příslušné ministerstvo vnitra. Nadřízeným orgánem ve věcech, v nichž ministerstvo vnitra rozhoduje v prvním stupni, je dle § 170a zákona o pobytu cizinců Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Pasivně legitimovaným subjektem se tudíž dle § 69 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“) ze zákona stala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

Soud nepřisvědčil námitce žalobkyně o nesprávnosti řetězce ustanovení v napadeném rozhodnutí. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu obdobně vztahují některá ustanovení o vízech k pobytu nad 90 dnů. V souladu s § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu pobytu prodloužit v případě, že policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti víza. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců zruší policie platnost víza (v daném případě rozhodne o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu) tehdy, přestal-li cizinec splňovat některou z podmínek pro udělení víza. Otázka návaznosti posledně citovaného ustanovení a § 56 zákona o pobytu cizinců byla již správními soudy vyřešena. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69, vyslovil právní názor, že zákon o pobytu cizinců obsahuje pozitivní vymezení podmínek pro udělení víza i vymezení negativní, které koriguje formální naplnění předpokladů pro jeho udělení. Takový korektiv představuje ustanovení § 56, na jehož základě správní orgány ověřují, zda neexistují důvody pro případné neudělení víza. „*Důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona (...).*“

Závažnou překážkou pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců je, dle rozsudku Městského soudu v Praze zveřejněného ve Sbírce rozhodnutí NSS č. 2951/2014, neplnění účelu předchozího pobytu, tj. faktické nevykonávání podnikatelské činnosti, po převážnou část doby, na kterou bylo cizinci uděleno vízum k pobytu za účelem podnikání. K závěru o naplnění citovaného ustanovení dospěly správní orgány s ohledem na to, že se žalobkyně z evidence OSSZ vědomě a dobrovolně odhlásila a odhlášená zůstala po dobu necelých dvou let, což svědčí o pozastavení její samostatné výdělečné činnosti. Opětovné přihlášení (tj. oznámení o zahájení samostatné výdělečné činnosti) provedla žalobkyně až po zahájení správního řízení zpětně ke dni 1. 3. 2008; takové jednání posoudily správní orgány jako účelové. Závěr o neplnění účelu pobytu potvrzuje také skutečnost, že žalobkyně byla v průběhu celého správního řízení pasivní a neprokazovala a ani netvrdila, že by po uvedenou dobu podnikatelskou činnost vykonávala. Námitka, podle níž byla žalobkyně nedostatečně informována o povinnosti platit pojistné, je s ohledem na obecný právní princip *ignorantia legis neminem excusat* (neznalost zákona neomlouvá) irelevantní. Nelze tolerovat neznalost právní úpravy – jedné ze základních podmínek pobytu žalobkyně na území České republiky, která se jí bezprostředně dotýká. S ohledem na vše výše uvedené soud shledal, že závažná překážka pobytu žalobkyně na území České republiky byla dána, a žalovaná tedy nepřekročila svou pravomoc, jak namítala žalobkyně.

Důvodná je však námitka žalobkyně o nepřiměřeném zásahu do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaná pochybila, neboť se v odůvodnění nedostatečně zabývala otázkou dopadu rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Prosté konstatování správního orgánu I. stupně, že na základě provedené dokazování bylo shledáno, že rozhodnutí nebude představovat zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, ani úvaha žalované, dle níž si vzhledem k obcházení zákona žalobkyně byla vědoma následků svého jednání, a tudíž i dopadu do jejího soukromého a rodinného života, neobstojí. Žalovaná se nijak nevypořádala se skutečností, že žalobkyně v České republice žije společně s manželem a synem, který navštěvuje základní školu, a nezhodnotila, zda jsou důsledky rozhodnutí přiměřené důvodům, pro něž bylo rozhodnutí vydáno. Napadené rozhodnutí v tomto ohledu postrádá přesvědčivé odůvodnění.

Žalobkyně tedy se svou žalobou uspěla, soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Na žalované

nyní bude, aby řádně posoudila dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, a žalovaná je tak povinna zaplatit jí náklady řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za podanou žalobu ve výši 2 000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. března 2015

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková